

האנשים אינם רואים בגובה כזה, ואין כאן שאף הם פסולים למעלה מעשרים אמה. (187) פירסומי ניסא, (186) כסוכה ובקורת המבוי,

הדרן עלך הכונם

שזה דוקא כשמניחה בחוץ אבל כשמניחה בבית, אפילו למעלה מעשרים אמה כשרה, כדאמרינן גבי סוכה, שאם דפנות הסוכה מגיעות לסכך, אפילו למעלה מעשרים אמה כשרה כיון ד"שלטא ביה עינא" על ידי הדפנות. ונראה לי, שאין הנדון דומה לראיה. שהתם, בעינן שתשלוט עינו בגג, וכיון שמחציתו מגיעות לגג, על ידם ישלוט עינו בגג. אבל הכא, שצריך שישלוט עינו בנרות, כיון שהוא למעלה מעשרים אמה דלא שלטא ביה עינא, מאי נפקא מינה בגג, שהוא עדיין גבוה מהנרות, ובשבילו לא שלטה ביה עינא בנרות.

187. רק בעיקר הדין הוא דומה לסוכה, אבל אין הטעם שזה. כי בחנוכה הטעם הוא משום דלא שלטא ביה עינא, ואילו בסוכה הטעם הוא משום דבעינן דירת ארעי, ולמעלה מעשרים הוי דירת קבע. ריטב"א שבת [כב א].

מסיים "כסוכה", לכן נקט לשון פסולה. אי נמי, אם היה נוקט לשון "ימעט", היה צריך להאריך ולומר שיכבה, וימעט, ויחזור וידליק. שהרי לא יועיל למעט את גובהה בעודה מודלקת, וכמו שאמרו: נר חנוכה שהדליקה בפנים, והוציאה בחוץ, לא עשה כלום. לכן נקט לשון פסולה. תוס' ד"ה פסולה.

והרשב"א הוסיף, שאם יכבה, ויחזור וידליק, אין זה "תיקון", אלא הדלקה אחרת.

ובריטב"א ריש מסכת סוכה כתב, שאפילו אם נאמר שאין צריך לכבותה [למאן דאמר הנחה עושה מצוה], ויכול להשפילה כך, כשהיא דלוקה, מכל מקום, כשעוקרה ממקומה היינו פסולה. ולא דמי לסוכה ומבוי, שיכול לתקנם מבלי לנגוע בסכך ובקורה, אלא שימעט את האויר למטה על ידי הגבהת קרקעיתה.

186. כתב הטור [תרעא]: כתב ה"ר יואל הלוי,